

Arrest

nr. 196 300 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische Tadjiek. U bent geboren in het jaar 1986 in de wijk Sarwana van de stad Herat, gelegen in de gelijknamige provincie Herat. U ging niet naar school en u bent ongehuwd. Uw moeder woont momenteel in bij uw oom langs moederszijde in de stad Herat. U hebt twee zussen, Basira en Mina. Ze zijn beiden reeds enkele jaren gehuwd en wonen respectievelijk in de provincie Ghazni van Afghanistan en in Breda, Nederland.

Toen u ongeveer tien of twaalf jaar oud was verdween uw broer Basir. Basir was toen 27 of 28 jaar oud en verliet het huis vermoedelijk omdat hij een afspraak had, maar hij keerde niet meer terug. Uw vader leed psychologisch erg onder deze situatie en rookte daardoor veel. Ten gevolge van het roken en de stress overleed uw vader een jaar tot anderhalf jaar na de verdwijning van uw broer.

Na het overlijden van uw vader verhuisden u, uw moeder en uw twee zussen naar Iran. Jullie woonden over een periode van meerdere jaren achtereenvolgens in de steden Mashad, Yazd en Kerman in Iran.

Rond 2004 keerden jullie terug naar Afghanistan, u was toen ongeveer 18 jaar oud. U woonde samen met uw moeder in het huis van uw oom langs moederszijde, in de wijk Jadey Mahbas van de stad Herat. Daar werd u verliefd op een buurmeisje uit uw wijk, Sheila genaamd. U kon haar verschillende keren per week zien als ze naar haar naai- of koranlessen wandelde die op vijf minuten afstand waren van haar huis. Gedurende twee of drie jaar ontmoette u haar op deze manier. Op een dag in 2010 of 2011 gaf ze u haar notitieboek cadeau waarin ze herinneringen en gedichten schreef. In het notitieboek stond geschreven dat ze u de volgende dag wilde ontmoeten op een welbepaalde locatie in de stad. Na deze ontmoeting bleven jullie elkaar meerder keren per week op straat zien, telkens als Sheila naar haar lessen wandelde. Op een dag verdween Sheila plots uit de wijk. Na vijf à zes maanden kwam u erachter dat zij en haar familie verhuisd waren naar een andere wijk, Jadey Balandaw genaamd. U slaagde erin opnieuw contact met haar op te nemen en u gaf haar uw telefoonnummer. U belde Sheila nooit zelf, maar zij belde u op met de gsm van haar moeder die, voornamelijk wegens haar leeftijd, niet wist wat er gaande was en u niet kon traceren. Jullie konden elkaar stiekem ontmoeten in restaurants of in de stad, op plaatsen waar haar familie nooit kwam en telkens onder het mom dat Sheila koranles had.

Gedurende deze periode bracht uw familie drie of vier keer uw huwelijksaanzoek over aan de familie van Sheila. De moeder van Sheila vond u een goede kandidaat omdat Sheila te kennen had gegeven dat ze u leuk vond en blij met u was. De vader van Sheila was reeds overleden, waardoor haar oudere broer Younes de bevoegdheid had te beslissen. Deze weigerde uw huwelijksaanvragen omdat u de reputatie had alcohol te drinken en ongelovig te zijn. U was in het verleden veroordeeld geweest wegens het drinken van alcohol en u had hiervoor twee maanden en 20 dagen in de gevangenis van Herat gezeten.

In 2013 of begin 2014, twee jaar nadat Sheila verhuisd was naar de nieuwe wijk, spraken jullie voor het eerst stiekem in haar huis af. Sheila belde u op om te zeggen dat haar broer die nacht niet thuis zou komen, waarna u rond 12u of 1u 's nachts naar haar huis ging en zij de voordeur voor u opendeed. Sheila's moeder, haar jongere zus, haar oudere zus en de twee kinderen van haar zus waren wel aanwezig in het huis. U bleef telkens een tweetal uur in haar kamer en vertrok dan weer. Tijdens de laatste paar ontmoetingen had u ook seksueel contact met Sheila. Tijdens uw laatste nachtelijke bezoek liep het evenwel mis. U was slechts tien minuten aanwezig in haar kamer en jullie zaten op het bed. Plots hoorde Sheila voetstappen, waarna u zich achter een muur in de trappenhal verstopte. Haar broer kwam de trap op en ging haar kamer binnen. Toen Younes met zijn rug naar u gekeerd stond, liep u snel de trappen af. Younes hoorde u, riep en kwam achter u aan, maar u slaagde erin het huis te ontvluchten. U liep naar uw motorfiets die in een andere straat geparkeerd stond en reed naar huis.

Na deze welbewuste nacht verbleef u thuis en ging u uit werken in het kantoor van uw oom in de wijk Bay Morghan. Sheila belde u niet meer op. U passeerde met uw motorfiets langs haar huis, maar het was verlaten. Op een dag stopte u een nacht van Sheila, Parmila genaamd, toen zij op weg was naar school. Parmila was wel op de hoogte van jullie relatie. U vroeg Parmila of zij meer te weten kon komen over de situatie van Sheila. De volgende dag liet Parmila u telefonisch weten dat Sheila en haar familie naar het district Shindand van de provincie Herat waren vertrokken, waar ze eigendommen hebben.

Twee of drie weken na de betrapping werd u op straat aangevallen met een mes. U bevond zich op de parking van het kantoor van uw oom toen een onbekende persoon naar u toekwam. U dacht dat hij u iets kwam vragen, maar toen hij bij u kwam probeerde hij u met een mes neer te steken. U verdedigde zich en raakte gewond aan uw hand. Tegelijk bracht iemand u een messteek in de rug toe, de dader bleek Younes te zijn. Ze lieten u voor dood achter en vluchtten weg op een motorfiets.

U bleef drie of vier nachten in het ziekenhuis. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis werd u opgebeld door Parmila. Ze vertelde u dat Sheila gedood was door Younes en waarschuwde u om voorzichtig te zijn. Uw neef Milad, de enige uit uw kennissenkring die op de hoogte was van uw geheime relatie, nam u na uw ontslag uit het ziekenhuis mee naar het huis van zijn zus in het dorp Marghaz. U bleef vier of vijf nachten in dit dorp en vertrok vervolgens weer naar Iran. U en uw moeder woonden gedurende twee

jaar, van ongeveer begin 2014 tot eind september 2015, in Teheran. Gedurende deze periode hoorde u niets van Sheila's familie. Na het offerfeest van 2015, dus eind september 2015, werd u van Iran gedeporteerd naar Afghanistan. U bleef gedurende één nacht in Herat en vertrok dan meteen naar Nimroz om via Pakistan opnieuw naar Iran te reizen. In Iran haalde u uw moeder op die zich nog in Teheran bevond. Jullie wilden samen naar Europa reizen maar raakten elkaar op de grens met Turkije kwijt. U reisde vervolgens alleen door naar Griekenland waar u tevergeefs een maand op uw moeder wachtte. Vervolgens reisde u verder via Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland. In Servië werden uw vingerafdrukken genomen. Op 15 november 2015 kwam u toe in België en op 4 december 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw moeder woont inmiddels weer in Herat stad, bij uw enige oom langs moederszijde. Uit angst om bedreigd te worden door de familie van Sheila was uw oom inmiddels verhuisd naar een andere wijk.

In de lente van 2017 kreeg u via uw zus Mina het bericht dat uw neef Milad vermoord werd in Herat. Deze neef was tevens een hele goede vriend van u. Zijn officiële naam was Ghulam Hazrat, hij was initieel de enige die op de hoogte was van uw relatie met Sheila en hij had u geadviseerd Afghanistan te verlaten. Milad was op een nacht samen met zijn oudere broer en enkele collega's alcohol aan het drinken in zijn huis. Hij kreeg zin in een nachtelijke wandeling, waarna hij vertrok met de auto. Hij kwam evenwel niet meer terug thuis en twee dagen later werd zijn lichaam gevonden langs de kant van de weg. Het lichaam vertoonde sporen van foltering, zo was zijn geslachtsorgaan afgesneden en in zijn mond gestoken. U werd een week na deze feiten geïnformeerd van zijn dood.

Op 7 augustus 2017 werd u door de politie gearresteerd in Arendonk op beschuldiging van aanranding van de eerbaarheid. Nadien werd u overgeplaatst naar het gesloten centrum van Vottem, waar u tot op heden verblijft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een origineel doktersattest waarin geattesteerd wordt dat u op uw zij een litteken heeft met een lengte van ongeveer tien centimeter, afgeleverd op 7 oktober 2016 te Bovigny; een originele foto van uzelf en een originele foto van Sheila en u; kopieën van uw twee taskara's; een kopie van de taskara van uw moeder, afgeleverd op 5 hut 1385 (2 februari 2007) te Herat; een kopie van uw stemkaart, ongedateerd, afgeleverd in Herat; een kopie van uw rijbewijs, afgeleverd op 18 saratan 1384 (9 juli 2005) te Herat; de originele enveloppe waarin uw documenten naar België werden opgestuurd; en een kopie van uw Belgische immatriculatiekaart, Omnipas, bankkaart en badge van Fedasil.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees om gedood te worden door de familie van uw buurmeisje Sheila, met wie u een geheime relatie had. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen over uw gedrag ná de ontsnapping uit Sheila's kamer een dermate **gebrek aan interesse en initiatief** blijkt, dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Uw verklaringen geven weer dat u zich wel degelijk bewust was van het risico dat uw relatie met Sheila inhield en dat jullie behoedzaam te werk gingen bij de ontwikkeling van jullie relatie. Zo zei u dat Sheila uw buurmeisje was en dat u eigenlijk niet met haar mocht spreken. U beschreef hoe Sheila u op omzichtige wijze haar notitieboek cadeau gaf, zodat jullie elkaar stiekem konden ontmoeten op een plaats genaamd Shah Rahi Amuriad in de stad (CGVS p.24-25). Zelfs na deze ontmoeting hielden jullie het contact zeer oppervlakkig en voorzichtig door enkel te praten als u Sheila op de korte weg naar haar naai- of koranlessen tegenkwam. Gedurende meerdere jaren onderhielden jullie louter op deze wijze contact. Pas drie of vier jaar na jullie ontmoeting in Shah Rahi Amuriad wisselden jullie telefoonnummers uit (CGVS p.25). Volgens uw verklaringen belde u haar nooit op maar wachtte u telkens tot Sheila u opbelde. Sheila vroeg u uitdrukkelijk om haar niet te bellen uit vrees dat iemand jullie relatie te weten zou komen (CGVS p.30). U zei dat buiten uw neef Milad en Sheila's nicht Parmila niemand anders op de hoogte was van jullie relatie, zelfs uw moeder niet, noch uw enige oom langs moederszijde (CGVS p.21, p.29 en p.33-34). U was zich ervan bewust dat Younes tegen jullie relatie gekant was omdat hij uw herhaalde huwelijksaanzoeken keer op keer weigerde en hij niet met u wenste te spreken gezien u jonger was dan hij (CGVS p.27). U zei dan ook dat jullie overwogen hadden om samen weg te lopen en naar Iran te gaan (CGVS p.20). Uit het geheime karakter

van jullie relatie blijkt dat u zich wel degelijk bewust was van de controverse van en het risico dat jullie relatie inhield.

In het licht van bovenstaande beschrijvingen zijn uw verklaringen over uw gedragingen ná uw betrapping en ontsnapping uit Sheila's kamer dan ook uitermate onwaarschijnlijk. U zei immers dat u, nadat u erin geslaagd was om van Younes te ontkomen, gewoon weer naar huis ging en naar uw eigen slaapkamer ging zonder dat iemand bij u thuis uw afwezigheid opgemerkt had. Nadien bleef u een week thuis, keek u televisie en belde u Sheila niet op. U zei dat u niets speciaals deed en dat u na die week zoals gewoonlijk weer naar het kantoor van uw oom in de wijk Bar Morghan ging om daar te werken. Twee à drie weken na uw betrapping werd u uiteindelijk op de parking bij het kantoor van uw oom neergestoken door Younes en zijn kompaan (CGVS p.30-31). Het feit dat u na uw betrapping simpelweg naar huis ging en uw gewone leven weer verderzette, en dit zónder enige veiligheidsmaatregel ten aanzien van uzelf te treffen, valt niet serieus te nemen. Zoals hierboven uiteengezet, was u zich immers wel degelijk bewust van het risico dat uw relatie met Sheila inhield. Geconfronteerd met deze opmerking zei dat u niet zeker was of Younes u al dan niet geïdentificeerd had, en dat uw eigen familieleden niets wisten over uw geheime ontmoetingen met Sheila (CGVS p.33). Deze verklaring kan niet als afdoende verschoningsgrond beschouwd worden. Of uw eigen familie al dan niet op de hoogte was van uw nachtelijke escapades doet in casu niet ter zake. Het was immers de wraak van Younes die u zich op de hals riskeerde te halen, niet die van uw eigen familie. Ook uw stelling dat u niet zeker was of Younes u al dan niet herkend had, kan niet overtuigen. U beschreef immers hoe u die welbewuste nacht slechts op het nippertje van Younes kon ontsnappen, dat hij u achterna kwam zodra hij uw voetstappen op de trap hoorde en dat hij u achtervolgde (CGVS p.30). Zelfs indien Younes u toch helemaal niet gezien of herkend zou hebben, valt de link met uw identiteit gemakkelijk te leggen. U had immers in het verleden herhaaldelijk om Sheila's hand gevraagd, wat keer op keer door Younes geweigerd was. U was dus allerminst een onbekende voor de familie. Integendeel, Sheila had zelfs aan haar moeder te kennen gegeven dat ze u leuk vond en graag met u wilde trouwen (CGVS p.20 en p.27). Uw stilzitten na de betrapping valt dan ook niet uit te leggen met de door u geopperde naïeve mogelijkheid dat Younes u misschien niet herkend had of niet op de idee gekomen was dat u wel eens de nachtelijke minnaar van zijn zus kon zijn. Uw totale gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van uw eigen veiligheidssituatie na de betrapping, is niet aannemelijk en valt bovendien onmogelijk te rijmen met de jarenlange voorzichtigheid waarmee u uw relatie met Sheila ontwikkeld zou hebben.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over **uw nachtelijke ontmoetingen met Sheila**, getuigen van een dermate **groot risico** dat aan uw relaas, rekening houdende met bovenvermelde vaststellingen, geen geloof kan worden gehecht. Uw uitgebreide verklaringen over de langzame en geheime ontwikkeling van jullie relatie, gespreid over meerdere jaren, staan eveneens sterk in contrast met uw stelling dat u vervolgens zomaar in Sheila's ouderlijke woning seksuele betrekkingen met haar onderhield. U beschreef dat Sheila u telkens opbelde om te zeggen dat haar broer Younes de hele nacht niet thuis zou komen, waarna u rond 12u of 1u 's nachts naar haar huis ging als iedereen sliep (CGVS p.28-29). Het procedé van deze stiekeme ontmoetingen roept ernstige vragen op aangezien jullie eenvoudig betrapt konden worden. Volgens uw beschrijvingen kwam Sheila midden in de nacht van haar kamer naar beneden en opende ze de voordeur voor u, vervolgens liepen jullie samen de trap naar boven weer op, dan bracht u twee à twee en een half uur in haar kamer door waar u met haar sliep, en vervolgens nam u de trap weer naar beneden om het huis te verlaten. Bovendien doorliepen jullie dit delicate procedé terwijl -behalve Younes- de hele familie van Sheila aanwezig was in het huis, nl. Sheila's moeder, haar jongere en oudere zus, en de twee kinderen van haar oudste zus (CGVS p.28-29). Zelfs ongeacht de leeftijden van de aanwezige familieleden en ongeacht de afwezigheid van Younes, getuigt dit stappenproces van een dermate gehalte aan roekeloosheid dat uw verklaringen moeilijk aannemelijk kunnen worden geacht, temeer daar uw gedrag in schril contrast staat met de behoedzame wijze waarop jullie jullie jarenlange relatie voordien in stand hielden. Daarbij moet ook nog eens in aanmerking worden genomen dat u geen idee had waar Younes zich tijdens zulke nachten bevond. Sheila zei wel dat Younes de familie geïnformeerd had hij die nacht niet thuis zou komen, maar het ontbeerde u en Sheila totaal aan zekerheid over waar Younes zich dan bevond of waarom hij niet naar huis zou komen (CGVS p.31). Geconfronteerd met deze opmerkingen zei u dat u zeker was dat Younes niet thuis was als Sheila u daarvan informeerde (CGVS p.32). Echter, het feit dat u zich aan zulke riskante bezoeken waagde zónder daarbij de zekerheid te hebben over het nachtelijke doen en laten van Younes, hoewel u zich bewust was van het risico dat u nam in het licht van de heersende Afghaanse morele waarden, maakt dat de geloofwaardigheid van uw relaas aangetast wordt.

Uit beschikbare informatie die toegevoegd werd aan uw dossier blijkt ook dat eremoorden in de provincie Herat veelvoorkomend zijn en specifiek in West-Afghanistan een probleem vormen. Het Institute for War & Peace Reporting (IWPR) rapporteerde in juni 2011 –tevens de periode waarin u uw relatie met Sheila ontwikkelde (CGVS p.24-26)- dat het aantal eremoorden in West-Afghanistan steeg door de straffeloosheid die er heerst ten aanzien van zulke misdaden (zie artikel IWPR, "Honour Killings" Rising in Afghan West, 28 juni 2011). Het nieuwsagentschap Khaama rapporteerde in november 2012 over een jonge vrouw die in het district Shindand –hetzelfde district vanwaar Sheila afkomstig zou zijn (CGVS p.21)- door haar broer vermoord werd omdat ze haar woning verlaten had zonder toestemming van de familie (zie artikel Khaama, Honour Killing: Man kills sister in Herat province, 6 november 2012). In april 2013 –ongeveer de periode waarin u Sheila bij haar thuis ontmoette- herhaalde UN Women bezorgdheid over het stijgende aantal eremoorden, o.a. in de provincie Herat (zie artikel UNAMA, UN Agency 'deeply concerned' by increasing number of 'honour killings' in Afghanistan, 1 april 2013). Uit deze informatie blijkt dan ook dat eremoorden in Herat allerm minst ongewoon zijn en dat erewraak op vrouwelijke familieleden, in de periode waarin uw relatie met Sheila een hoogtepunt bereikte, inherent bleek aan de (West-)Afghaanse maatschappij, cultuur en traditie. In het licht van deze informatie kan aan uw verklaringen over uw roekeloze nachtelijke bezoeken en uw totale nonchalance na de betrapping, geen geloof worden gehecht, temeer daar uw verklaringen ook aangetast zijn door tegenstrijdigheden en inconsistenties (zie infra).

Ten derde werden ernstige **tegenstrijdigheden** vastgesteld binnen uw verklaringen over **de duur van uw herstelperiode na het steekincident**, die de aannemelijkheid van uw relaas verder aantasten. Bij DVZ zei u dat u twee maanden na de steekpartij naar Iran vluchtte (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl u bij uw gehoor met het CGVS zei dat u Afghanistan acht, tien of vijftien dagen na de steekpartij verliet (CGVS p.32). Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor de mogelijkheid dat u zich geen exact aantal dagen zou kunnen herinneren, is het verschil tussen twee maanden of een tweetal weken te significant om zomaar over dezelfde kam te scheren. Het betreft immers een uitermate intense periode waarin u zich niet zomaar thuis bevond en die tevens uw allerlaatste periode bij uw familie in Afghanistan omvatte (CGVS p.21 en p.32). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw voorgaande stelling bij het CGVS en zei u dan weer dat u Afghanistan een maand na de steekpartij verlaten had (CGVS p.33). Dit druist evenwel op zijn beurt opnieuw in tegen uw vorige versies van de feiten. Bovendien had u kort voordien op heldere wijze uiteengezet dat u eerst drie of vier nachten in het ziekenhuis en vervolgens vier of vijf nachten in het dorp Marghaz had overnacht alvorens Afghanistan te verlaten (CGVS p.32). Toen u vervolgens geconfronteerd werd met deze opmerking, ontkende u dan weer dat u bij DVZ verklaard had dat u nog twee maanden in Afghanistan was gebleven (CGVS p.33). Ook dit kan niet overtuigen aangezien een loutere ontkenning van uw voorgaande verklaringen niet beschouwd kan worden als overtuigende verschoningsgrond. Bovendien had u bij het CGVS bevestigd dat u, weliswaar kort, alle belangrijkste elementen van uw vlucht had kunnen vertellen bij DVZ en dat de tolk achteraf het interview in Dari aan u had voorgelezen (CGVS p.3). De vaststelling dat u uw verklaringen op willekeurige wijze bleek aan te passen naargelang de vragen, tast de geloofwaardigheid van uw asielaanpak verder aan.

Ten vierde stelt het CGVS vast dat u **inconsistente verklaringen** aflegde over **het aantal nachtelijke bezoeken** bij Sheila. Zo verklaarde u initieel uitdrukkelijk dat u twee of drie keer naar Sheila's huis ging (CGVS p.28). Uit uw latere verklaring bleek dan weer dat u drie of vier keer naar Sheila's huis ging (CGVS p.29). Gezien het risico, de spanning en intensiteit die deze bezoeken voor u betekend moeten hebben, is het niet aannemelijk dat u geen duidelijk beeld kan scheppen over het aantal keer dat u zich waagde aan een nachtelijk bezoek in Sheila's kamer. Hoewel het in beide gevallen slechts een beperkt aantal bezoeken betrof en de feiten reeds van enkele jaren geleden dateren, vallen in de context van het risico dat u nam "twee bezoeken" onmogelijk te vereenzelvigen met drie, of zelfs vier bezoeken. Bovendien stemt uw stelling dat u Sheila twee of drie keer bezocht zou hebben al helemaal niet overeen met uw verklaring dat u enkel "de laatste twee of drie keer" seksueel contact had met haar (CGVS p.28-29). Daarbij moet ook opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u zelfs geen uitsluitel kan bieden over het exacte aantal keren dat u seksueel contact had met Sheila en enkel kan opperen dat u twee à drie keer met haar sliep.

Ten vijfde blijkt uit uw verklaringen een zodanig **gebrek aan kennis en interesse** ten aanzien van de **verblijfplaats van Sheila's familie**, dat aan uw relaas moeilijk geloof kan worden gehecht. Zo zei u dat u na het steekincident twee jaar in Iran verbleef, en dat u tijdens deze twee jaar niets meer over de situatie met Sheila's familie hoorde. Toen u in 2015 van Iran naar Afghanistan gedeporteerd werd, bleef u op aanraden van uw neef Milad slechts één nacht in Herat. Uw neef Milad en uw oom waarschuwden u immers dat het beter was om niet in Herat te blijven omdat de situatie zeer kritiek was. Na deze nacht

in Herat vertrok u dan ook meteen naar Nimroz om Afghanistan te verlaten. U had evenwel geen idee of de familie van Sheila intussen nog in Shindand district woonde, of al terug naar Herat stad verhuisd was (CGVS p.21 en p.35). Het doet bevreemdend aan dat u onmiddellijk besloot om definitief naar Europa af te reizen zonder enige informatie te vergaren over de exacte verblijfplaats van Sheila's familie, informatie die essentieel was om uw eigen veiligheidssituatie in te schatten. Ook nadat u Afghanistan verlaten had, had u geen kennis over de woonplaats van Sheila's familie (CGVS p.35). Ter verklaring voor uw onwetendheid zei u dat de mensen met wie u nog contact had, de familie van Sheila niet goed kennen (CGVS p.35). Nochtans had u na uw aankomst in België nog wel contact met uw moeder en uw neef Milad (CGVS p.7 en p.13), en bleek uit uw verklaringen dat uw neef Milad in Afghanistan betrokken was bij uw relatie met Sheila (CGVS p.25). Bovendien zei u dat uw moeder momenteel bij uw oom inwoont en dat ze zich genoodzaakt voelden om binnen Herat van adres te veranderen om niet door uw bedreigers getraceerd te worden (CGVS p.7). Uiteindelijk zou uw neef en tevens goede vriend Milad in de lente van 2017 vermoord zijn door uw bedreigers (CGVS p.12). Indien uw neef Milad werkelijk vermoord werd uit erewraak voor uw relatie met Sheila, en indien uw moeder en oom werkelijk represailles vrezen van Sheila's familie, getuigt het van een onaannemelijk gebrek aan interesse dat u geen kennis hebt over de huidige verblijfplaats van uw bedreigers.

Wat betreft de gewelddadige **moord op uw neef Milad**, dient het volgende opgemerkt te worden. U zei dat uw neef gefolterd en gedood werd door uw bedreiger Younes (CGVS p.11-12). Zoals uit bovenvermelde vaststellingen blijkt, kan evenwel geen geloof worden gehecht aan uw relaas over uw nachtelijke bezoeken en seksuele relatie met Sheila, noch aan uw betrapping en daaropvolgende bedreigingen door Younes. Bijgevolg kunnen ook uw verklaringen omtrent de moord op uw neef Milad niet zomaar voor worden aangenomen. Zelfs indien uw neef om het leven gebracht werd, is er gelet op de bedrieglijkheid van uw relaas geen enkele zekerheid over de omstandigheden of redenen die eventueel aan de basis liggen van zijn dood.

Aan het einde van uw gehoor haalde uw advocate aan dat u tot de **Tadjiekse minderheid** behoort, terwijl de familie van Sheila Pashtun is. Uw advocate stelde dat uw etniciteit dus mede aan de basis van uw vervolging door Sheila's familie zou liggen (CGVS p.36). Vooreerst dient benadrukt te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging door Sheila's familie. Daarnaast stelt het CGVS vast dat u dit element van uw vervolgingsrelaas noch bij DVZ (vragenlijst DVZ, vraag 3.5 en 3.7), noch bij het CGVS (CGVS p.20-21) spontaan zelf aanhaalde, hoewel u uitdrukkelijk gevraagd werd alle redenen voor uw vlucht uiteen te zetten. Bovendien antwoordde u aan het einde van uw gehoor met het CGVS bevestigend op de vraag of u alle problemen had verteld die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan, en had u omtrent uw etniciteit niets op te merken (CGVS p.36). De opmerkingen van uw advocate werden ook voor u vertaald, waarna u uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of u ooit anders behandeld was geweest door Pashtunen omwille van uw Tadjiekse etniciteit. U antwoordde hierop dat Pashtunen de Tadjiekse bevolking in het algemeen niet leuk vinden, maar dat u persoonlijk in Afghanistan niet werd gediscrimineerd (CGVS p.36-37).

Geconfronteerd met tegenstrijdigheden haalde u aan dat u **geheugenproblemen** hebt door uw verblijf in het gesloten opvangcentrum (CGVS p.32). U haalde ook aan dat uw oom langs moederszijde een genadeloos man was en u vaak op uw hoofd sloeg (CGVS p.36). Het CGVS heeft begrip voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben, doch is deze loutere bewering volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt, geenszins van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan verklaren. De vastgestelde onwaarschijnlijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties betreffen immers geen details maar ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. U zei dat u in België wel naar een dokter en een psycholoog was gegaan, maar dat zij niets voor u deden (CGVS p.36), hetgeen wederom een louter blote bewering is. Bovendien blijkt bijvoorbeeld uit uw gedetailleerde verklaringen over uw verschillende familieleden (CGVS p.6-14) dat u wel degelijk over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier naar voren te brengen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende **documenten** neer: een originele foto van uzelf; kopie van uw taskara te Herat afgeleverd in 1385 (2006); een kopie van de taskara van uw moeder, afgeleverd op 5 hut 1385 (2 februari 2007) te Herat; een kopie van uw stemkaart, ongedateerd, afgeleverd in Herat; een kopie van uw rijbewijs, afgeleverd op 18 saratan 1384 (9 juli 2005) te Herat; en een kopie van een kaart die bij uw rijbewijs behoort. Deze documenten staven uw identiteit en herkomst uit Afghanistan. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS en die dan ook niets afdoen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.

U legde tevens een origineel doktersattest neer waarin geattesteerd wordt dat u op uw zij een litteken heeft met een lengte van ongeveer tien centimeter, afgeleverd op 7 oktober 2016 te Bovigny. Voorgelegde documenten kunnen evenwel slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien bevestigt dit medisch attest enkel dat u een litteken op uw zij heeft, maar biedt deze vaststelling geen uitsluitel over de omstandigheden waarin of redenen waarom u deze verwonding dan zou hebben opgelopen. Tot slot legde u een originele foto van Sheila en uzelf neer, waarop de fotograaf met Fotoshop een artificiële achtergrond toevoegde (CGVS p.19). Dit gegeven bevestigt dat foto's eenvoudig voor manipulatie vatbaar zijn, wat maakt dat de bewijswaarde van de foto ernstig gerelativeerd moet worden. Bovendien kan het meisje op de foto eender wie zijn, waardoor ook dit document, rekening houdende met alle bovenvermelde vaststellingen, niet van die aard is om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017 blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Herat-stad wordt omschreven als een relatief stabiele stad met een bruisend economisch, sociaal en cultureel leven het geweldsniveau en de impact van het conflict is er verschillend van de rest van de provincie Herat. De stad wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan beschouwd. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat dat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/ 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees om gedood te worden door de familie van uw buurmeisje Sheila, met wie u een geheime relatie had. Na grondig onderzoek

van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen over **uw gedrag ná de ontsnapping uit Sheila's kamer** een dermate **gebrek aan interesse en initiatief** blijkt, dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Uw verklaringen geven weer dat u zich wel degelijk bewust was van het risico dat uw relatie met Sheila inhield en dat jullie behoedzaam te werk gingen bij de ontwikkeling van jullie relatie. Zo zei u dat Sheila uw buurmeisje was en dat u eigenlijk niet met haar mocht spreken. U beschreef hoe Sheila u op omzichtige wijze haar notitieboek cadeau gaf, zodat jullie elkaar stiekem konden ontmoeten op een plaats genaamd Shah Rahi Amuriad in de stad (CGVS p.24-25). Zelfs na deze ontmoeting hielden jullie het contact zeer oppervlakkig en voorzichtig door enkel te praten als u Sheila op de korte weg naar haar naai- of koranlessen tegenkwam. Gedurende meerdere jaren onderhielden jullie louter op deze wijze contact. Pas drie of vier jaar na jullie ontmoeting in Shah Rahi Amuriad wisselden jullie telefoonnummers uit (CGVS p.25). Volgens uw verklaringen belde u haar nooit op maar wachtte u telkens tot Sheila u opbelde. Sheila vroeg u uitdrukkelijk om haar niet te bellen uit vrees dat iemand jullie relatie te weten zou komen (CGVS p.30). U zei dat buiten uw neef Milad en Sheila's nicht Parmila niemand anders op de hoogte was van jullie relatie, zelfs uw moeder niet, noch uw enige oom langs moederszijde (CGVS p.21, p.29 en p.33-34). U was zich ervan bewust dat Younes tegen jullie relatie gekant was omdat hij uw herhaalde huwelijksaanzoeken keer op keer weigerde en hij niet met u wenste te spreken gezien u jonger was dan hij (CGVS p.27). U zei dan ook dat jullie overwogen hadden om samen weg te lopen en naar Iran te gaan (CGVS p.20). Uit het geheime karakter van jullie relatie blijkt dat u zich wel degelijk bewust was van de controverse van en het risico dat jullie relatie inhield.

In het licht van bovenstaande beschrijvingen zijn uw verklaringen over uw gedragingen ná uw betrapping en ontsnapping uit Sheila's kamer dan ook uitermate onwaarschijnlijk. U zei immers dat u, nadat u erin geslaagd was om van Younes te ontkomen, gewoon weer naar huis ging en naar uw eigen slaapkamer ging zonder dat iemand bij u thuis uw afwezigheid opgemerkt had. Nadien bleef u een week thuis, keek u televisie en belde u Sheila niet op. U zei dat u niets speciaals deed en dat u na die week zoals gewoonlijk weer naar het kantoor van uw oom in de wijk Bar Morghan ging om daar te werken. Twee à drie weken na uw betrapping werd u uiteindelijk op de parking bij het kantoor van uw oom neergestoken door Younes en zijn kompaan (CGVS p.30-31). Het feit dat u na uw betrapping simpelweg naar huis ging en uw gewone leven weer verderzette, en dit zónder enige veiligheidsmaatregel ten aanzien van uzelf te treffen, valt niet serieus te nemen. Zoals hierboven uiteengezet, was u zich immers wel degelijk bewust van het risico dat uw relatie met Sheila inhield. Geconfronteerd met deze opmerking zei dat u niet zeker was of Younes u al dan niet geïdentificeerd had, en dat uw eigen familieleden niets wisten over uw geheime ontmoetingen met Sheila (CGVS p.33). Deze verklaring kan niet als afdoende verschoningsgrond beschouwd worden. Of uw eigen familie al dan niet op de hoogte was van uw nachtelijke escapades doet in casu niet ter zake. Het was immers de wraak van Younes die u zich op de hals riskeerde te halen, niet die van uw eigen familie. Ook uw stelling dat u niet zeker was of Younes u al dan niet herkend had, kan niet overtuigen. U beschreef immers hoe u die welbewuste nacht slechts op het nippertje van Younes kon ontsnappen, dat hij u achterna kwam zodra hij uw voetstappen op de trap hoorde en dat hij u achtervolgde (CGVS p.30). Zelfs indien Younes u toch helemaal niet gezien of herkend zou hebben, valt de link met uw identiteit gemakkelijk te leggen. U had immers in het verleden herhaaldelijk om Sheila's hand gevraagd, wat keer op keer door Younes geweigerd was. U was dus allerm minst een onbekende voor de familie. Integendeel, Sheila had zelfs aan haar moeder te kennen gegeven dat ze u leuk vond en graag met u wilde trouwen (CGVS p.20 en p.27). Uw stilzitten na de betrapping valt dan ook niet uit te leggen met de door u geopperde naïeve mogelijkheid dat Younes u misschien niet herkend had of niet op de idee gekomen was dat u wel eens de nachtelijke minnaar van zijn zus kon zijn. Uw totale gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van uw eigen veiligheidssituatie na de betrapping, is niet aannemelijk en valt bovendien onmogelijk te rijmen met de jarenlange voorzichtigheid waarmee u uw relatie met Sheila ontwikkeld zou hebben.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over **uw nachtelijke ontmoetingen met Sheila**, getuigen van een dermate **groot risico** dat aan uw relaas, rekening houdende met bovenvermelde vaststellingen, geen geloof kan worden gehecht. Uw uitgebreide verklaringen over de langzame en geheime ontwikkeling van jullie relatie, gespreid over meerdere jaren, staan eveneens sterk in contrast met uw stelling dat u vervolgens zomaar in Sheila's ouderlijke woning seksuele betrekkingen met haar onderhield. U beschreef dat Sheila u telkens opbelde om te zeggen dat haar

broer Younes de hele nacht niet thuis zou komen, waarna u rond 12u of 1u 's nachts naar haar huis ging als iedereen sliep (CGVS p.28-29). Het procedé van deze stiekeme ontmoetingen roept ernstige vragen op aangezien jullie eenvoudig betrapt konden worden. Volgens uw beschrijvingen kwam Sheila midden in de nacht van haar kamer naar beneden en opende ze de voordeur voor u, vervolgens liepen jullie samen de trap naar boven weer op, dan bracht u twee à twee en een half uur in haar kamer door waar u met haar sliep, en vervolgens nam u de trap weer naar beneden om het huis te verlaten. Bovendien doorliepen jullie dit delicate procedé terwijl -behalve Younes- de hele familie van Sheila aanwezig was in het huis, nl. Sheila's moeder, haar jongere en oudere zus, en de twee kinderen van haar oudste zus (CGVS p.28-29). Zelfs ongeacht de leeftijden van de aanwezige familieleden en ongeacht de afwezigheid van Younes, getuigt dit stappenproces van een dermate gehalte aan roekeloosheid dat uw verklaringen moeilijk aannemelijk kunnen worden geacht, temeer daar uw gedrag in schril contrast staat met de behoedzame wijze waarop jullie jullie jarenlange relatie voordien in stand hielden. Daarbij moet ook nog eens in aanmerking worden genomen dat u geen idee had waar Younes zich tijdens zulke nachten bevond. Sheila zei wel dat Younes de familie geïnformeerd had hij die nacht niet thuis zou komen, maar het ontbeerde u en Sheila totaal aan zekerheid over waar Younes zich dan bevond of waarom hij niet naar huis zou komen (CGVS p.31). Geconfronteerd met deze opmerkingen zei u dat u zeker was dat Younes niet thuis was als Sheila u daarvan informeerde (CGVS p.32). Echter, het feit dat u zich aan zulke riskante bezoeken waagde zónder daarbij de zekerheid te hebben over het nachtelijke doen en laten van Younes, hoewel u zich bewust was van het risico dat u nam in het licht van de heersende Afghaanse morele waarden, maakt dat de geloofwaardigheid van uw relaas aangetast wordt.

Uit beschikbare informatie die toegevoegd werd aan uw dossier blijkt ook dat eremoorden in de provincie Herat veelvoorkomend zijn en specifiek in West-Afghanistan een probleem vormen. Het Institute for War & Peace Reporting (IWPR) rapporteerde in juni 2011 –tevens de periode waarin u uw relatie met Sheila ontwikkelde (CGVS p.24-26)- dat het aantal eremoorden in West-Afghanistan steeg door de straffeloosheid die er heerst ten aanzien van zulke misdaden (zie artikel IWPR, "Honour Killings" Rising in Afghan West, 28 juni 2011). Het nieuwsagentschap Khaama rapporteerde in november 2012 over een jonge vrouw die in het district Shindand –hetzelfde district vanwaar Sheila afkomstig zou zijn (CGVS p.21)- door haar broer vermoord werd omdat ze haar woning verlaten had zonder toestemming van de familie (zie artikel Khaama, Honour Killing: Man kills sister in Herat province, 6 november 2012). In april 2013 –ongeveer de periode waarin u Sheila bij haar thuis ontmoette- herhaalde UN Women bezorgdheid over het stijgende aantal eremoorden, o.a. in de provincie Herat (zie artikel UNAMA, UN Agency 'deeply concerned' by increasing number of 'honour killings' in Afghanistan, 1 april 2013). Uit deze informatie blijkt dan ook dat eremoorden in Herat allerm minst ongewoon zijn en dat erewraak op vrouwelijke familieleden, in de periode waarin uw relatie met Sheila een hoogtepunt bereikte, inherent bleek aan de (West-)Afghaanse maatschappij, cultuur en traditie. In het licht van deze informatie kan aan uw verklaringen over uw roekeloze nachtelijke bezoeken en uw totale nonchalance na de betrapping, geen geloof worden gehecht, temeer daar uw verklaringen ook aangetast zijn door tegenstrijdigheden en inconsistenties (zie infra).

Ten derde werden ernstige **tegenstrijdigheden** vastgesteld binnen uw verklaringen over **de duur van uw herstelperiode na het steekincident**, die de aannemelijkheid van uw relaas verder aantasten. Bij DVZ zei u dat u twee maanden na de steekpartij naar Iran vluchtte (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl u bij uw gehoor met het CGVS zei dat u Afghanistan acht, tien of vijftien dagen na de steekpartij verliet (CGVS p.32). Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor de mogelijkheid dat u zich geen exact aantal dagen zou kunnen herinneren, is het verschil tussen twee maanden of een tweetal weken te significant om zomaar over dezelfde kam te scheren. Het betreft immers een uitermate intense periode waarin u zich niet zomaar thuis bevond en die tevens uw allerlaatste periode bij uw familie in Afghanistan omvatte (CGVS p.21 en p.32). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw voorgaande stelling bij het CGVS en zei u dan weer dat u Afghanistan een maand na de steekpartij verlaten had (CGVS p.33). Dit druist evenwel op zijn beurt opnieuw in tegen uw vorige versies van de feiten. Bovendien had u kort voordien op heldere wijze uiteengezet dat u eerst drie of vier nachten in het ziekenhuis en vervolgens vier of vijf nachten in het dorp Marghaz had overnacht alvorens Afghanistan te verlaten (CGVS p.32). Toen u vervolgens geconfronteerd werd met deze opmerking, ontkende u dan weer dat u bij DVZ verklaard had dat u nog twee maanden in Afghanistan was gebleven (CGVS p.33). Ook dit kan niet overtuigen aangezien een loutere ontkenning van uw voorgaande verklaringen niet beschouwd kan worden als overtuigende verschoningsgrond. Bovendien had u bij het CGVS bevestigd dat u, weliswaar kort, alle belangrijkste elementen van uw vlucht had kunnen vertellen bij DVZ en dat de tolk achteraf het interview in Dari aan u had voorgelezen (CGVS p.3). De vaststelling dat u uw verklaringen op

willekeurige wijze bleek aan te passen naargelang de vragen, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Ten vierde stelt het CGVS vast dat u **inconsistente verklaringen** aflegde over **het aantal nachtelijke bezoeken** bij Sheila. Zo verklaarde u initieel uitdrukkelijk dat u twee of drie keer naar Sheila's huis ging (CGVS p.28). Uit uw latere verklaring bleek dan weer dat u drie of vier keer naar Sheila's huis ging (CGVS p.29). Gezien het risico, de spanning en intensiteit die deze bezoeken voor u betekend moeten hebben, is het niet aannemelijk dat u geen duidelijk beeld kan scheppen over het aantal keer dat u zich waagde aan een nachtelijk bezoek in Sheila's kamer. Hoewel het in beide gevallen slechts een beperkt aantal bezoeken betrof en de feiten reeds van enkele jaren geleden dateren, vallen in de context van het risico dat u nam "twee bezoeken" onmogelijk te vereenzelvigen met drie, of zelfs vier bezoeken. Bovendien stemt uw stelling dat u Sheila twee of drie keer bezocht zou hebben al helemaal niet overeen met uw verklaring dat u enkel "de laatste twee of drie keer" seksueel contact had met haar (CGVS p.28-29). Daarbij moet ook opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u zelfs geen uitsluitel kan bieden over het exacte aantal keren dat u seksueel contact had met Sheila en enkel kan opperen dat u twee à drie keer met haar sliep.

Ten vijfde blijkt uit uw verklaringen een zodanig **gebrek aan kennis en interesse** ten aanzien van de **verblijfplaats van Sheila's familie**, dat aan uw relaas moeilijk geloof kan worden gehecht. Zo zei u dat u na het steekincident twee jaar in Iran verbleef, en dat u tijdens deze twee jaar niets meer over de situatie met Sheila's familie hoorde. Toen u in 2015 van Iran naar Afghanistan gedeporteerd werd, bleef u op aanraden van uw neef Milad slechts één nacht in Herat. Uw neef Milad en uw oom waarschuwden u immers dat het beter was om niet in Herat te blijven omdat de situatie zeer kritiek was. Na deze nacht in Herat vertrok u dan ook meteen naar Nimroz om Afghanistan te verlaten. U had evenwel geen idee of de familie van Sheila intussen nog in Shindand district woonde, of al terug naar Herat stad verhuisd was (CGVS p.21 en p.35). Het doet bevreemdend aan dat u onmiddellijk besloot om definitief naar Europa af te reizen zonder enige informatie te vergaren over de exacte verblijfplaats van Sheila's familie, informatie die essentieel was om uw eigen veiligheidssituatie in te schatten. Ook nadat u Afghanistan verlaten had, had u geen kennis over de woonplaats van Sheila's familie (CGVS p.35). Ter verklaring voor uw onwetendheid zei u dat de mensen met wie u nog contact had, de familie van Sheila niet goed kennen (CGVS p.35). Nochtans had u na uw aankomst in België nog wel contact met uw moeder en uw neef Milad (CGVS p.7 en p.13), en bleek uit uw verklaringen dat uw neef Milad in Afghanistan betrokken was bij uw relatie met Sheila (CGVS p.25). Bovendien zei u dat uw moeder momenteel bij uw oom inwoont en dat ze zich genoodzaakt voelden om binnen Herat van adres te veranderen om niet door uw bedreigers getraceerd te worden (CGVS p.7). Uiteindelijk zou uw neef en tevens goede vriend Milad in de lente van 2017 vermoord zijn door uw bedreigers (CGVS p.12). Indien uw neef Milad werkelijk vermoord werd uit erewraak voor uw relatie met Sheila, en indien uw moeder en oom werkelijk represailles vrezen van Sheila's familie, getuigt het van een onaannemelijk gebrek aan interesse dat u geen kennis hebt over de huidige verblijfplaats van uw bedreigers.

Wat betreft de gewelddadige **moord op uw neef Milad**, dient het volgende opgemerkt te worden. U zei dat uw neef gefolterd en gedood werd door uw bedreiger Younes (CGVS p.11-12). Zoals uit bovenvermelde vaststellingen blijkt, kan evenwel geen geloof worden gehecht aan uw relaas over uw nachtelijke bezoeken en seksuele relatie met Sheila, noch aan uw betrapping en daaropvolgende bedreigingen door Younes. Bijgevolg kunnen ook uw verklaringen omtrent de moord op uw neef Milad niet zomaar voor worden aangenomen. Zelfs indien uw neef om het leven gebracht werd, is er gelet op de bedrieglijkheid van uw relaas geen enkele zekerheid over de omstandigheden of redenen die eventueel aan de basis liggen van zijn dood.

Aan het einde van uw gehoor haalde uw advocate aan dat u tot de **Tadjiekse minderheid** behoort, terwijl de familie van Sheila Pashtun is. Uw advocate stelde dat uw etniciteit dus mede aan de basis van uw vervolging door Sheila's familie zou liggen (CGVS p.36). Vooreerst dient benadrukt te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging door Sheila's familie. Daarnaast stelt het CGVS vast dat u dit element van uw vervolgingsrelaas noch bij DVZ (vragenlijst DVZ, vraag 3.5 en 3.7), noch bij het CGVS (CGVS p.20-21) spontaan zelf aanhaalde, hoewel u uitdrukkelijk gevraagd werd alle redenen voor uw vlucht uiteen te zetten. Bovendien antwoordde u aan het einde van uw gehoor met het CGVS bevestigend op de vraag of u alle problemen had verteld die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan, en had u omtrent uw etniciteit niets op te merken (CGVS p.36). De opmerkingen van uw advocate werden ook voor u vertaald, waarna u uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of u ooit anders behandeld was geweest door Pashtunen omwille van uw Tadjiekse etniciteit. U antwoordde hierop dat Pashtunen de Tadjiekse bevolking in het

algemeen niet leuk vinden, maar dat u persoonlijk in Afghanistan niet werd gediscrimineerd (CGVS p.36-37).

*Geconfronteerd met tegenstrijdigheden haalde u aan dat u **geheugenproblemen** hebt door uw verblijf in het gesloten opvangcentrum (CGVS p.32). U haalde ook aan dat uw oom langs moederszijde een genadeloos man was en u vaak op uw hoofd sloeg (CGVS p.36). Het CGVS heeft begrip voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben, doch is deze loutere bewering volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt, geenszins van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan verklaren. De vastgestelde onwaarschijnlijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties betreffen immers geen details maar ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. U zei dat u in België wel naar een dokter en een psycholoog was gegaan, maar dat zij niets voor u deden (CGVS p.36), hetgeen wederom een louter blote bewering is. Bovendien blijkt bijvoorbeeld uit uw gedetailleerde verklaringen over uw verschillende familieleden (CGVS p.6-14) dat u wel degelijk over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier naar voren te brengen.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende **documenten** neer: een originele foto van uzelf; kopie van uw taskara te Herat afgeleverd in 1385 (2006); een kopie van de taskara van uw moeder, afgeleverd op 5 hut 1385 (2 februari 2007) te Herat; een kopie van uw stemkaart, ongedateerd, afgeleverd in Herat; een kopie van uw rijbewijs, afgeleverd op 18 saratan 1384 (9 juli 2005) te Herat; en een kopie van een kaart die bij uw rijbewijs behoort. Deze documenten staven uw identiteit en herkomst uit Afghanistan. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS en die dan ook niets afdoen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.*

U legde tevens een origineel doktersattest neer waarin geattesteerd wordt dat u op uw zij een litteken heeft met een lengte van ongeveer tien centimeter, afgeleverd op 7 oktober 2016 te Bovigny. Voorgelegde documenten kunnen evenwel slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien bevestigt dit medisch attest enkel dat u een litteken op uw zij heeft, maar biedt deze vaststelling geen uitsluitel over de omstandigheden waarin of redenen waarom u deze verwonding dan zou hebben opgelopen. Tot slot legde u een originele foto van Sheila en uzelf neer, waarop de fotograaf met Fotoshop een artificiële achtergrond toevoegde (CGVS p.19). Dit gegeven bevestigt dat foto's eenvoudig voor manipulatie vatbaar zijn, wat maakt dat de bewijswaarde van de foto ernstig gerelativeerd moet worden. Bovendien kan het meisje op de foto eender wie zijn, waardoor ook dit document, rekening houdende met alle bovenvermelde vaststellingen, niet van die aard is om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet. ”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker op algemene wijze poneert dat hij gestresseerd was tijdens zijn gehoor bij het CGVS, dient te worden opgemerkt dat, waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt; zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde zenuwachtigheid geen afbreuk kan doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dit geldt des te meer nu verzoeker op generlei wijze uiteenzet op welke wijze deze zenuwachtigheid concreet van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen of op de bestreden motieven en beslissing.

Verzoekers algemene bewering dat hij getraumatiseerd is door wat hij heeft meegemaakt en daardoor eveneens aan psychologische- en geheugenproblemen lijdt kan de concrete motieven van de bestreden

beslissing evenmin ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor voldoende verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. De vastgestelde onwaarschijnlijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties betreffen bovendien geen details maar ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Bovendien blijkt bijvoorbeeld uit verzoekers gedetailleerde verklaringen over zijn verschillende familieleden dat hij wel degelijk over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier naar voren te brengen.

Waar verzoeker aangeeft dat Younes niet wist waar hij woont en dat hij niet dacht dat Y. hem gemakkelijk zou terugvinden en bedreigen en hij een hele week niet buitenging na de betrapping, kan hij zijn gedrag na zijn betrapping en ontsnapping uit Sheila's kamer niet verklaren.

Zelfs indien Younes hem toch helemaal niet gezien of herkend zou hebben, valt de link met verzoekers identiteit gemakkelijk te leggen. Verzoeker had immers in het verleden herhaaldelijk om Sheila's hand gevraagd, wat keer op keer door Younes geweigerd was. Verzoeker was dus allerm minst een onbekende voor de familie. Integendeel, Sheila had zelfs aan haar moeder te kennen gegeven dat ze verzoeker leuk vond en graag met hem wilde trouwen (CGVS p.20 en p.27). Gelet op deze context, kan er dan ook niet worden ingezien dat verzoeker dacht dat hij veilig was door een week niet naar buiten te gaan. Verzoekers stilzitten na de betrapping valt dan ook niet uit te leggen met de door verzoeker geopperde naïeve mogelijkheid dat Younes hem misschien niet herkend had of niet op de idee gekomen was dat verzoeker wel eens de nachtelijke minnaar van zijn zus kon zijn noch zijn verblijfplaats kon te weten komen. Verzoekers totale gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van zijn eigen veiligheidssituatie na de betrapping, is niet aannemelijk en valt bovendien onmogelijk te rijmen met de jarenlange voorzichtigheid waarmee hij zijn relatie met Sheila ontwikkeld zou hebben. De stelling dat verzoeker gedurende zijn verhoor zeer precies was aangaande de evolutie van zijn relatie met Sheila en goed de betrapping en het steekincident heeft kunnen beschrijven, doet geen afbreuk aan het ongeloofwaardig karakter van zijn handelwijze. Waar verzoeker het medisch attest wel als begin van bewijs aanmerkt omdat dit bevestigt dat hij werd aangevallen door een mes, blijkt uit dit attest geenszins in welke omstandigheden verzoeker deze verwondingen opliep. Een medisch attest kan geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Uit het neergelegde medische attest kan echter geenszins worden afgeleid dat de verwondingen door Younes werden aangebracht in de door verzoeker geschetste context.

Waar verzoeker toegeeft dat hij onvoorzichtig was bij zijn nachtelijke ontmoetingen met Sheila en dit louter verklaart door de stelling verliefd te zijn op haar, niet aan andere dingen te hebben gedacht, staat in schril contrast met de uitgebreide verklaringen over de langzame en geheime ontwikkeling van zijn relatie, gespreid over meerdere jaren en volstaat dan ook niet om een dergelijk groot risico te verschonen. Het argument dat dit "twee à vier keer" gebeurde na 12 uur of 1 uur 's nachts, op de nachten dat Younes niet thuis was en dat de andere leden die niet per se tegen hun relatie waren sliepen, volstaat evenmin om in het licht van de door verzoeker geschetste context een dermate groot risico te verantwoorden. Zelfs ongeacht deze door verzoeker aangehaalde verschoningsgronden getuigen zijn verklaringen van zijn nachtelijke bezoeken van een dermate gehalte aan roekeloosheid dat deze verklaringen niet verenigbaar zijn met de behoedzame wijze waarop hij zijn jarenlange relatie voordien in stand hield en de door hem geschetste Afghaanse context.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift evenzeer aangeeft dat hij niet veel naar haar huis ging en dit omschrijft als "twee à vier keer", doet hij geen afbreuk aan de gedane vaststellingen omtrent het aantal nachtelijke bezoeken bij Sheila, hetgeen een kernaspect uitmaakt van verzoekers asielrelaas: "Zo verklaarde u initieel uitdrukkelijk dat u twee of drie keer naar Sheila's huis ging (CGVS p.28). Uit uw latere verklaring bleek dan weer dat u drie of vier keer naar Sheila's huis ging (CGVS p.29). Gezien het risico, de spanning en intensiteit die deze bezoeken voor u betekend moeten hebben, is het niet aannemelijk dat u geen duidelijk beeld kan scheppen over het aantal keer dat u zich waagde aan een nachtelijk bezoek in Sheila's kamer. Hoewel het in beide gevallen slechts een beperkt aantal bezoeken betrof en de feiten reeds van enkele jaren geleden dateren, vallen in de context van het risico dat u nam

“twee bezoeken” onmogelijk te vereenzelvigen met drie, of zelfs vier bezoeken. Bovendien stemt uw stelling dat u Sheila twee of drie keer bezocht zou hebben al helemaal niet overeen met uw verklaring dat u enkel “de laatste twee of drie keer” seksueel contact had met haar (CGVS p.28-29). Daarbij moet ook opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u zelfs geen uitsluitel kan bieden over het exacte aantal keren dat u seksueel contact had met Sheila en enkel kan opperen dat u twee à drie keer met haar sliep.” Waar verzoeker de tegenstrijdigheid aangaande het aantal nachtelijke bezoeken als mineur omschrijft, kan hij dan ook niet overtuigen.

Wat betreft zijn verklaringen omtrent de duur van zijn herstelperiode na het steekincident en het aantal nachtelijke bezoeken geeft verzoeker te kennen dat hij nooit de kans had om zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken te herlezen.

De Raad stelt vast dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem werden voorgelezen in het Dari (stuk 17, vragenlijst) en verzoeker bevestigt dit eveneens op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 5, gehoorverslag, p. 3) en stelt hierbij dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken kort de belangrijkste elementen van zijn vlucht kon uitleggen en kon zeggen waarom zijn leven in gevaar was (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Op geen enkel ogenblik gaf verzoeker te kennen dat hij bepaalde zaken anders had verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien de door verzoeker aangehaalde feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, kan van hem redelijkerwijs worden verwacht dat hij desbetreffende concrete, correcte en coherente verklaringen aflegt aan de verschillende ondervragers. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke. De mogelijkheid tot het al dan niet kunnen herlezen van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker ter zake opnieuw verwijst naar geheugenproblemen en stress tijdens het gehoor moet worden verwezen naar wat hoger werd gesteld.

Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker bepaalde zaken zou vergeten zijn, kan van een asielzoeker die te goeder trouw is, worden verwacht dat hij dit in die zin dan ook aan de verschillende ondervragers meedeelt, zonder telkenmale in het wilde weg verschillende antwoorden te geven.

Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de duur van zijn herstelperiode na het steekincident en het aantal nachtelijke bezoeken die wel degelijke belangrijke aspecten van zijn asielrelaas vormen.

Aangezien verzoeker te kennen gaf dat zijn neef vermoord werd uit erewraak voor zijn relatie met Sheila, en indien zijn moeder en oom werkelijk represailles vrezen van Sheila's familie, getuigt het van een onaannemelijk gebrek aan interesse dat verzoeker geen kennis heeft over de huidige verblijfplaats van zijn bedreigers. Met het argument dat het te gevaarlijk is om te onderzoeken, verschoont hij de vaststelling niet dat hij nog contact heeft en had met respectievelijk zijn moeder en neef. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde hij echter dat de mensen met wie hij in contact stond de familie van Sheila niet goed kennen (stuk 5, gehoorverslag, p. 35), terwijl hij na zijn aankomst in België nog wel contact had met zijn moeder en neef en uit zijn verklaringen bleek dat zijn neef in Afghanistan betrokken was bij zijn relatie met Sheila. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker hier zelfs niet naar heeft gevraagd. De stelling dat hij weet dat de familie niet ver van Herat is, doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Het betoog dat hij foto's op zijn gsm, die in beslag werd genomen, had van de moord op zijn neef en dat hij de omstandigheden van de moord heeft kunnen beschrijven, weerlegt de vaststelling niet dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas over zijn nachtelijke bezoeken en seksuele relatie met Sheila, noch aan de betrapping en daaropvolgende bedreigingen door Younes.

Dat de levensomstandigheden voor Afghanen in Iran niet goed zijn en dat ze vaak gediscrimineerd worden, doet niets af aan wat voorafgaat. Verzoekers nood aan internationale bescherming dient immers te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit heeft, *in casu* Afghanistan.

Waar verzoeker te kennen geeft dat hij slechts zijn zieke moeder heeft en een oom die gewelddadig is en niet in staat is om hem te beschermen, dat hij geen diploma en geen geld heeft en geen andere plaats in Afghanistan waar hij zou kunnen leven, moet vooreerst worden opgemerkt dat het meedogenloze profiel dat verzoeker tracht te schetsen van zijn oom niet onmiddellijk blijkt uit zijn verklaringen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij samen met zijn moeder bij zijn oom kon wonen in

Afghanistan (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Ook stuurde hij zijn moeder samen met de vrouw van deze oom naar de familie van Sheila om haar ten huwelijk te vragen (stuk 5, gehoorverslag, p. 27), werkte hij zelfs bij deze oom (stuk 5, gehoorverslag, p. 31), en waarschuwde deze samen met zijn neef hem dat het beter was om niet in Afghanistan te blijven (stuk 5, gehoorverslag, p. 35). Wanneer verzoeker tijdens het gehoor geconfronteerd wordt met een tegenstrijdige verklaring, stelt verzoeker *“vooral nadat ik hier toekwam in het gesloten centrum en mijn vasthouding hier tastte mijn geheugen aan”* (stuk 5, gehoorverslag, p. 32). Wanneer op het einde van het gehoor gevraagd wordt of verzoeker zich ooit medisch heeft laten onderzoeken aangezien hij stelt dat hij vergeetachtig is geworden sinds zijn verblijf in het centrum verwijst verzoeker pas naar zijn oom waarbij hij deze aanduidt als een genadeloos persoon die hem op zijn hoofd sloeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 36).

Gelet op het geheel van zijn verklaringen kan verzoeker niet overtuigen met het door hem geschetste profiel van zijn oom. Bovendien stelde verzoeker pas vergeetachtig te zijn geworden sinds zijn verblijf in het centrum. Dat dit dan te wijten zou zijn aan een gewelddadige oom die hem in het verleden op zijn hoofd sloeg, raakte dan ook kant noch wal. Het komt de Raad dan ook voor dat verzoeker dit profiel van zijn oom naar voor bracht teneinde eventuele tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te verschonen en wordt bijgevolg door de Raad geenszins geloofwaardig geacht. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij niet opnieuw in Afghanistan bij zijn moeder en oom terecht kan en in een uitzichtloze situatie zal belanden.

Verzoeker toont niet aan dat hij op basis van deze elementen een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt hieruit dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ook kan niet worden ingezien dat de verwerende partij de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden, waardoor een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet wordt aangetoond.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waaruit verzoeker citeert in zijn verzoekschrift en waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: *“Security Situation in Herat province”* van 18 mei 2017 blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Herat-stad wordt omschreven als een relatief stabiele stad met een bruisend economisch, sociaal en cultureel leven het geweldsniveau en de impact van het conflict is er verschillend van de rest van de provincie Herat. De stad wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan beschouwd. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat dat onder de controle van de Afghaanse

overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Herat als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen. Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming. De informatie die verzoeker bijbrengt is immers niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. De informatie omtrent de situatie in Afghanistan in het algemeen en in bepaalde delen van de provincie Herat doet geen afbreuk aan de specifieke informatie omtrent de stad Herat.

4.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

4.6. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Herat een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF